

NEVOL'NOŠŤ

DENISA
KANCÍROVÁ

Denisa Kancírová

NEVOLNOST

Ďakujem Karolíne aj Leonardovi, že aj napriek mojej nerozhodnosti pri vkladaní replík do ich úst boli trpezliví.

Takisto ďakujem tým, ktorí mi akoukoľvek formou pomohli dokončiť tento príbeh lásky šmrncnutý niečím...stále to neviem definovať.

Vďaka patrí aj čitateľom, ktorí práve držia túto knihu a snažia sa dočítať tento príbeh do konca. Vopred sa ospravedlňujem za kroky postáv, ktoré by niektorí určite neurobili, ale koniec koncov je to môj príbeh a konečné rozhodnutie bolo na mojich pleciach a prstoch na klávesnici. Dúfam, že si tento príbeh nájde veľa čitateľov a príbeh Lea a Kaji sa bude rozoberať aj na autobusových zastávkach.

Veľké ďakujem patrí mojej vernej čitateľke a neúprosnej kritičke (áno ide o moju sestru), ktorá sa do tohto príbehu zakusla a dokázala ho porovnávať s oveľa väčšími dielami ;)

Nemôžem zabudnúť ani na svoju literárne-autorsky spriaznenú dušu Simu (známu ako AZI), s ktorou dokážeme viesť dlhé debaty o písaní a našej použiteľnosti v normálnom živote. Mám pocit, že v mojom blízkom okolí je jediná, s ktorou sa viem porozprávať o našich literárnych snoch bez toho, aby sme si mysleli, že sme čudné.

Táto kniha je venovaná trom ženám:

Mamine – žene, ktorá sa so mnou trápí nejedno desaťročie ;)

Lucii – najlepšej sestre, akú som si mohla priať

Babke – úžasnej bytosti , o ktorej toho ešte stále veľa neviem

1.

Bol krásny letný podvečer. Presnejšie vytrácajúce sa leto, ktoré zaváňalo jeseňou. Spolu s Ivou sme kráčali dolu ulicou. Po vyčerpávajúcom rozhovore sme nechali vo vzduchu plávať príjemné ticho. Zrazu ma Iva štuchla do boku.

„Pozri,“ zašepkala, „tam je Leo.“

Zdvihla som zrak zo zeme a uvidela som ho priamo pred nami. Kráčal tým svojím sebavedomým sexy krokom. Ruky zastrčené vo vreckách, pričom ramená boli skryté pod mikinou.

„Pozri, ako sa na teba pozerá,“ šepla.

Pomykala som hlavou na znak nesúhlasu. „Nie, nepozera.“ Iva nič nedodala, ale cítila som jej nesúhlasné mimické gesto. Poznala som ju už dosť dobre. S Leom sme sa práve míňali na rovnakej úrovni, ale ja som už pozerala znovu pred seba.

Leonard Mitál. Miestny sexidol. Vysoký mladý muž s výškou stodevät'desiat centimetrov, s krátkymi, hnedými vlasmi a zelenoorieškovými očami, v ktorých sa stratí každá, ktorá sa do nich pozrie. Úzky nos a výrazné líčne kosti, ružové úzke pery, mohutná svalnatá postava.

Áno, každá by sa zamilovala. Úplne každá.

„Ako by som chcela, aby ma niekam pozval!“ Iva ma vyrušila zo zadumania. „Alebo keby pozval aspoň teba.“

Zasmiala som sa. „A to by ti ako pomohlo?“

„Aspoň by som bola pri ňom. Na chvíľu. Možno nie je taký...ako sa javí.“

„Nikto nie je taký, ako sa javí,“ zamrmlala som.

„Už asi pôjdem domov,“ ozvala sa Iva. „Nudím sa.“ Potom sa na mňa divne pozrela a dodala: „Ale ako vidím, ty si už myšlienkami úplne inde. Žeby pri tom zápočte, ktorý budeš písať v polovici semestra?“

Ľavou rukou som sa natiahla a tvárila sa, že jej idem jednu vylepiť. „Ty si taká drzá! Som od teba o pár dní staršia, tak by si sa mala ku mne správať úctivo. Neviem, čo je divné na tom, že mám rada plány.“

„Nič by na tom nebolo divné, ak by si si tie svoje plány robila raz za čas. Sa čudujem, že nemáš naplánované tri roky svojho života dopredu. A čo leto? Aj to si mala naplánované?“

Prizmúrila som oči a ruky dala vbok. „Keby si netrepala.“ Keby skutočne vedela, bolo by to o inom. „Moje leto sa trochu vymklo spod kontroly, ale našťastie nie až tak veľmi.“

„No podľa tvojej SMSky z banky to naozaj nebolo zlé.“

„Ty si si prezerala moje správy?!“ šokovane som sa opýtala. V hlave mi už vírili myšlienky, čo všetko tam mohla objaviť. V okamihu som si spomenula na moje pálenie mostov, a tak som si

v duchu utrela pot z čela a navonok sa tvárila, že som iba zhrozená z jej nevhodného správania.

Iva sa zatiaľ rozbehla dopredu, takže som musela pohnúť kostrou aj ja. „Tak?“ opýtala som sa, keď som ju s trochu udýchaným telom dohonila.

„Ale, prosím ťa, čo sa tu tváriš,“ štychla do mňa, „iba som kontrolovala tvoje správy, či si mi náhodou nezatajila niečo z leta. Bola si trochu divná, tak som si ťa preklepla.“

Pomyslela som si, že bolo veľké šťastie, že to spravila v čase, kedy to spravila. O niekoľko dní skôr by objavila veci, o ktorých som s ňou nemala chuť hovoriť. Ani s nikým iným. O tom sa nikdy nikto nedozvie. Nikdy.

2.

Prvý deň školy a ja som mala pocit, že už nikdy viac tam nechcem vkročiť. Ved' prečo aj? Aaaa. Človeka, ktorý vymýšľa jednotlivé odbory, by mali niekam poslať na školenie. Tie hlúpe predmety, ktoré mám v poslednom ročníku, sú naozaj neskutočné.

Štyri hodiny som sedela na zadku v jednej, nie práve príjemnej aule a počúvala prednášajúcich, ktorí sa na nás ani nepozreli.

Skutočne je vysoká škola o vedomostiach, či len o titule? Aspoňže tento rok je môj posledný a môžem si konečne hľadať prácu. Diplomovku som si vďaka bohu zväčša spravila už v štvrtom ročníku, takže sa môžem ostatným vysmievať, keď začnú plakať nad počítačmi a trieskať si hlavy o steny. Konečne sa to moje plánovanie, z ktorého si každý uťahuje, vyplatí.

„Máte tu voľné?“ vyrušil ma hlas staršej pani, ktorá si chcela prisadnúť v autobuse. Mlčky som prikývla a pokračovala som v pozorovaní krajiny za oknom.

Nakoniec som to vzdala a vybrala si mp3 a zapadla viac do sedadla. Pustila som si klasiku, na ktorej som tento mesiac fičala. Po

chvíli som si to o niečo stíšila, pretože teta vedľa mňa sa divne zatvárala. Čo nikdy nepočula v autobuse Mozarta?

„Som doma!“ zakričala som vo dverách a čakala som na nejakú odpoveď. Brat bol síce v škole, ale rodičia mali byť doma. „Som hladná!“ pokračovala som v zúfalom boji o pozornosť. Stále nič. Zavrela som dvere tak hlasno, ako sa len dalo.

Šikovne som si vyzula tenisky, tašku položila na skrinku s topánkami a namierila si to do kuchyne.

„Haló?“ môj hlas už znel naozaj zúfalo. Otvorila som chladničku a skoro som odpadla. Bola tam veľká torta, ktorá vyzerala úžasne. Nebola to úplne moja predstava obeda, ale prečo nie?

„Tá torta je pre Simonu,“ ozvala sa moja mama, ktorá už stála za mnou a načahovala sa za mliekom.

Uhla som sa jej a oprela sa o kuchynskú linku. „A čo mám jesť ja?“

Mama vybrala mlieko a prešla k pohárom. „Už si dost veľká na to, aby si domov chodila s krikom, že si hladná. Myslela som si, že už nemám malé deti.“

Ústami som naznačila brblanie a vybrala som pohár aj pre seba. „Ale dnes bol prvý školský deň a vtedy mávam obed. Špeciálny. Je to môj posledný rok. Myslím, že si to môžem dovoliť. Poslednýkrát.“

„No, ale dnes nie.“ To už bol v kuchyni aj otec. Sadol si za stôl a pritiahol si k sebe chrumky, ktoré ostali zo včera.

Zobrala som pohár mlieka a prisadla si k nemu. Načiahla som ruku, ale otec mi ju zastavil. „Mladá slečna, toto nie je obed. My dnes ideme s mamou večer von a ona sa musí ísť chystať. Nemá čas ti variť. Tak si musíš niečo ukuchtiť sama, alebo si niečo objednaj. Ved' peniaze na to máš.“

„To ale neznamená, že ich musím minúť na jedlo,“ zamrmlala som, ale v duchu som si už predstavovala menu. Večer to vyzeralo na pizzu.

„A nie že si dáš zasa pizzu,“ zastavila moje myšlienky mama skôr, ako som ich mohla naplniť. „V poslednom čase ju mávaš príliš často. Budeš tučná.“

Mlieko som vypila na ex. „Dnes ste ma, obaja,“ ukázala som na nich prázdny pohárom, „zbavili mojej naivnej detskej stránky. Už sa viac nemôžem tešiť na domáce jedlo od maminky. Vyhlasujem samostatnosť.“

„Konečne,“ zahlásil otec a do úst si hodil chrumku.

„Ďakujem za prejavenu podporu,“ ukončila som rozhovor a vstala od stola.

Unavene som vrazila do izby, nohou som kopla do dverí, ktoré sa zavreli a padla som do postele. Zničená z toho, že už nie som dieťa a aj z toho, že je to môj posledný rok života v škole. Nikdy predtým by som nepovedala, že budem z toho tak mimo.

O dve hodiny neskôr som po krátkom výdatnom spánku zistila, že som doma sama. Dala som si dlhú sprchu a s osuškou omotanou okolo seba som si sadla na gauč v obývačke a prstom na nohe sa snažila zapnúť obrazovku. Nakoniec som sa musela načiahnuť a použiť ruku. Moje nožné pokusy naučiť sa niečo rapídne zlyhávali. Ale nevzdávala som sa. Už som úspešne zdvihla zopár spadnutých vecí zo zeme.

Práve vysielali dáky nezmyselný seriál alebo show o tom, aké problémy majú paničky v Amerike. Nechala som to zapnuté a zašla som si po notebook, aby som si mohla nájsť niečo dobré na večeru a nebola to pizza. Mama mala pravdu, v poslednom čase ju jem neustále. Po lete sa napchávam pizzou, alebo sedím doma za počítačom. Mala by som so sebou niečo robiť. Začína mi pomaly rásť bruško.

O niekoľko sekúnd zazvonila pevná linka. Prerušila som svoje úvahy a obzeranie brucha. S hlasným šomraním som sa postavila a šla do predsiene, kde netrpezlivo vyzváňal telefón.

„Áno?“ otrávene som sa ozvala.

„Ty si taká tupá. Človek aby sa o teba bál. Už poriadnu hodinu mi nezdvíhaš telefón!“ zakričal na mňa známy hlas.

„Prepáč, Ivi, spala som a potom som sa dávala dokopy. Práve si vyberám večeru. Nechceš prísť? Spravíme si leňošiaci večer. Som sama doma.“

Iva vydala dáky zvuk. „Dnes je ten zápas. Som myslela, že sme sa minule dohodli. Ty tam teda nejdeš?“

Moje nervy! Hlavu som si oprela o stenu, pričom mi spadla osuška na zem. „Ja som na to úplne zabudla. To už je utorok?“

„No asi áno, drahá moja. Ja neviem, či ti cez leto vymyli mozog, alebo si si len odvykla od tohoto stresu, v ktorom žijeme. Tak ideš, či nie?“

„Idem. Prídem po teba,“ zohla som sa a zdvihla jediná vec, ktorú som mala na sebe, „o hodinu. Mali by sme to stihnúť.“

„Vieš čo, budem rada ak stihneme polčas,“ Iva skončila rozhovor a zložila mi.

Položila som telefón na miesto. Osušku som si prehodila cez plece a nahá som rýchlo utekala do izby spraviť zo seba človeka.

Rýchlou chôdzou som prešla tri ulice k Ive. Položila som prst na zvonček a neodtiahla ho dovtedy, kým nevykukla jej hnedá strapatá hlava. „To ti trvalo!“

Iba som prevrátila oči a oprela sa o malú bránku, ktorá na obe strany pokračovala dreveným plotom rovnakej výšky. Siahal mi tak po pás. Zazvonil mi telefón a ja som ho rýchlo hľadala v crossbody kabelke. Zase som sa upevnila v názore, že v kabelkách sa nič nedá nájsť. Po dlhom zvonení som zdvihla.

„Dúfam, že práve do seba netlačíš pizzu,“ oznámila mi mama namiesto pozdravu.

„Nie, idem von s Ivou.“

„Nebud’te dlho. A ešte som ti chcela povedať, že by si mohla upratať, pretože zajtra má prísť Simona aj s novým frajerom.“ Prevrátila som očami, ale asi to moja mama videla. „A neprevracaj očami. Vyhlásila si samostatnosť, tak to zvládneš. Nevieš, kedy zajtra ideš do školy, ale mohla by si sa odtiaľ ponáhl’at.“

„V škole začínam o desiatej a končím až o piatej, takže za žiadnych okolností so mnou nerátaj. Zajtra budem mŕtva.“

„Chceli sme sa ísť najesť do reštaurácie, ale keď nechceš, nemusíš ísť,“ zasmiala sa mi do mobilu, pozdravila a zavesila.

S hluchým telefónom som stála na ulici. „Prečo máš otvorené ústa ako ryba?“ spýtala sa ma Iva, pričom groteskne zatvárala bránku s jednou rukou v bunde a s druhou hľadajúc rukáv. Chytila som jej bundu a pomohla jej.

„Konečne som sa mohla ísť najesť von a to som si zrušila skôr, ako by si čakala.“

Iva ma ironicky prerušila. „By si sa čudovala, ale čakala by som to.“

„Haha,“ zamračila som sa na ňu. „Najhoršie na tom je, že dnes musím ešte poupratovať.“

„Keďže si šuchtoška a zábudlivec prvej triedy, tak vonku nebudeme dlho a všetko stihneš, neboj,“ poklepala ma po pleci s úsmevom na tvári.

„Ty mi vieš naozaj zlepšiť náladu a podporiť ma,“ ohradila som sa.

Iva už bola zopár krokov predo mnou, a tak som nahodila rýchlochôdzu aj ja. „Prepáč,“ začala, keď som bola zhruba na jej úrovni, „ale dnes tam bude asi aj Leo alebo aspoň jeden z jeho podarených kamarátov. Vieš, ako veľmi by som si chcela s niekým konečne niečo začať. Mrzí ma, že som na teba taká prísna. Ty s tým nemáš problém.“

Iba som ticho prikývla.

Nemám s tým problém. To teda nie.

3.

„Oni chceli päť eur?“ neveriacky sa pýtala Iva, keď som si pchala peňaženku naspäť do kabelky.

„No nie, dala som im desinu za to, že sa na mňa tak prihlúplo škerili,“ odsekla som a stále bojovala s peňaženkou.

Medzičasom sme sa vzdialili od vchodu hlbšie do komplexu, ktorý pozostával zo sídla odbornej školy a veľkej telocvične, ku ktorej sa šlo chodbou napravo. Potom sme zišli tromi schodmi, na ktorých som sa skoro prizabila a po dvoch odbočkách sme zastali pod schodiskom.

„Prosím ťa,“ Iva sa zastavila a vytrhla mi peňaženku z rúk, „ukáž to sem. Niekedy si ako malé decko.“ Bezproblémovo mi ju strčila do kabelky.

„Ďakujem,“ zamrmlala som. „Ideme hore?“

„Ja by som si niečo zobla,“ začala sa otáčať a už som vedela, že hľadá nejaký bufet. „Á, tam je niečo. Vybehni hore a obsaď dobré miesta, ak nejaké zostali,“ škaredo sa na mňa pozrela. „Ja zatiaľ niečo donesiem.“

„Okej,“ na obranu som zdvihla obe ruky a ladne vybehla po schodoch.

Hore som zabočila dol'ava a potom ešte raz a ocitla som sa na tribúne, hoci i slovo tribúna znie honosne. Na zápase sa zišlo veľa ľudí. Poobzerala som sa a nakoniec vybrala lavičku až pri druhom vchode. Musela som sa trochu poobtierat' o zábradlie, ale nakoniec som bez menších telesných stretov prišla k nášmu miestu. Tri lavičky nado mnou boli tiež voľné, tak som sa nakoniec presunula až k nim a sadla si. Po pár minútach sa ku mne prepracovala aj Iva.

„To si sa až kam odtrepala?“ opýtala sa ma s trochu zadýchaným hlasom.

„Prepáč, ale ja som si nevšimla nič vhodnejšie,“ nevinne som pokrčila plecami.

Iva mi prstom ukázala na lavičku, ktorá bola oveľa bližšie. Potom však hodila rukou a vtisla mi do ruky pukance s fľašou minerálky. „Niečo na zahryznutie a toto, aby nás nevysušilo.“ Zdvihla aj svoju minerálku a symbolicky sme si štrngli.

Na zápas, kde hrali naši spolužiaci zo strednej, sme prišli ako-tak včas. Síce po začiatku, ale stíhali sme celý druhý polčas. Bola som aj rada, pretože to znamenalo, že som nám až tak celkom nepokazila zábavu. Chalani hrali futsal už aj na strednej a nakoniec im to aj zostalo. Hoci sa priznávam, neviem v akej lige boli teraz.

Práve hrali proti tímu z vedľajšej štvrte. Ak som dobre pochopila tabuľu, tak naši vyhrávali dva jeden. Vstupné sa platilo kvôli tomu, že šlo o charitatívny zápas. I keď neviem, či sa do toho zarátavajú aj výnosy z toho bufetu, či čo to tu majú.

Iva je blázon do hocakej hry, kde má hlavnú úlohu lopta a spotené chlapské telá, takže občas vedľa mňa vyskočila a zakričala si: „To snád' nie je možné!“

Strhla som sa. Myslel som si upriamila na zápas predou mnou. „Ako to, že nevedia dať gól?“ spýtala som sa po tom, ako naši chalani zahrali akciu a protivníci ich nenechali prejsť obranou.

Iva sa postavila a potom si sadla. „Ja neviem! Oni vôbec nevidia, že tam sú obrancovia a nemajú šancu tade prejsť?“

„Mala by si im to ukázať,“ zasmiala som sa.

„No, čudovala by si sa, ako by mi to šlo,“ hrdo sa vypála, až chlapík neďaleko nás zdvihol obočie a oči mu ubehali naším smerom.

Štuchla som Ivu do boku. „Tuším máš nápadníka.“

Obe sme sa zasmiali. „No, ale tí chalani, ktorých by som chcela vidieť, tu nie sú.“ Iva zosmutnela. Ja som z toho až taká smutná nebola.

„Idem na záchod,“ pošepla som nohám, pretože Iva vyskočila, keď naši dali gól. „Vrátim sa,“ naznačila som jej ústami, keď sa na mňa začudovane pozerala, ako odchádzam. Tentokrát som vyšla druhým vchodom, ale uvedomila som si, že záchody sú na druhej strane a chodba v týchto miestach nebola priechodná. Musela som sa teda vrátiť cez tribúnu až som sa ocitla na mieste, kde som chcela byť. Chodba bola teraz tmavšia, pretože niekto zhasol. Urobila som len dva kroky, keď som zacítila akýsi poryv vzduchu predou mnou. Zabladel som sa tým smerom. Zastala som, pretože mi zatarasil cestu. Kútikom oka som pozerala na schody,

ktoré boli len pár centimetrov odo mňa. Keby som sa nezamotala, tak už by som bola dávno na záchode a mimo jeho dosahu.

„Ahoj,“ pozdravil ma.

Ruky som si dala do vreciek na nohaviciach. „Ahoj.“

„Nevedel som, že tu budeš,“ pokračoval v rozhovore, ktorý som nechcela, aby pokračoval. „Keby som vedel, že ťa tu stretnem, tak...“

„...by si sa mi vyhol,“ dokončila som namiesto neho.

Záporne pokrútil hlavou a ja som musela uhnúť pohľadom. Nemohla som sa pozerat' na tie jeho oči. Na tie pery. Ľavou nohou som naznačila, že sa chystám odísť. On sa však posunul mojím smerom a zatlačil ma k stene.

„Potrebujem ísť na záchod,“ ozvala som sa.

„Chvíľu to vydržíš,“ povedal tak ticho, až som mala pocit, že som ohluchla.

Nervózne som sa poobzerala na obe strany, ale nikoho som nevidela. Ako veľmi som si želala, aby sa tam niekto objavil a mohla som vyklíznuť. Opäť som sa pokúsila uniknúť, ale jednou rukou sa zaprel do steny a druhou ma chytil okolo pása.

„Leo,“ hlesla som.

„Chýbaš mi,“ pošepol mi, ako sa ku mne nakláňal. „Tak veľmi mi chýbaš. Vráť sa ku mne, prosím.“

Bola som ticho. Ruky som mala stále zastrčené vo vreckách, ale pomaly som ich vyťahovala. Horná časť chrbta sa opierala o stenu a brucho bolo priťahované jeho rukou. Cítila som jeho stisk, jeho dych. Srdce mi začalo divoko búšiť a v spánkoch som cítila, ako mi pulzuje krv. Dlane mi samovoľne pristáli na jeho hrudi. Čo by som kedysi dala za to, aby ma prosil o niečo takéto. Každá by to chcela. V tom momente aj ja. „Ja...“

Nečakal, že dopoviem. Jeho hlava sa priblížila k mojej a moje ústa sa automaticky ťahali za tými jeho. Naše pery boli od seba len zopár centimetrov. Už som vo vzduchu mohla vycítiť jeho tvár, keď som zacítila ten známy pocit. A vtedy som si spomenula.

4.

Bola polovica júna a ja som už mala všetky skúšky hotové. Moje plánovanie bolo síce nastavené o týždeň skôr, ale na jednej skúške mi jednoducho nepadli otázky.

Ale teraz mám voľno a čas hľadať si prácu.

Akú?

Hm...

Sadla som za počítač a donútila sa zapnúť si portál s ponukami práce. Vedľajšia záložka s mailom a facebookom mi veľmi nepomáhala v tom, aby som niečo hľadala.

Myšou som prešla na hornú časť okna a zavrela obe karty. Teraz predou mnou ležala iba jedna stránka. Zadala som hľadanie práce na najbližšie tri mesiace, brigáda v bratislavskom okolí.

Zatial' som sa napila vody, ktorá bola v pohári vedľa počítača. Teplota v izbe mi stúpala na asi tridsaťpäť stupňov. Aspoň sa mi tak zdalo. Moje okno je natočené do dvora, kam celý deň svieti slnko. Rýchlo som vyskočila, odsunula stoličku a zastrela závesy. Potom som sa s chuťou hodila na posteľ a zavrela oči.

Nie. Musím si nájsť tú prácu.

I keď moje posledné leto by som mohla stráviť aj inak, ako zarábaním si. Chtiac-nechtiac som sa presunula späť k počítaču. Pohodlne som sa usalašila na mojom otáčajúcom sa kresle a po jednej otočke som sa konečne sústredila na ponuky.

Myšou som behala hore dolu po stránke a listovala medzi jednotlivými stranami. Nič, čo by ma oslovilo. Chcela som robiť niečo, čo by som využila ako súčasť môjho životopisu pri hľadaní skutočnej práce. Môj šťastný, či skôr nešťastný odbor asi nebol najlepším riešením. Ale kto to pri výbere mohol tušiť? Teraz to už dajako dobojujem.

Nič, čo by malo niečo spoločné s kulturológiou. Ani som sa nečudovala. Ešte raz som si prezrela všetky ponuky a nakoniec som vybrala jednu. Šlo síce o asistentku vedúceho oddelenia v nejakej obchodnej firme, ale plat vyzeral zaujímavo a aj to, že by som bývala v jednom komplexe v blízkosti tej firmy. Bola by som mimo domu a pritom by som zarábala. A hľadali pomoc práve na tieto tri mesiace. Toto bol osud!

Rýchlo som si otvorila ďalšiu kartu na prehliadači, zvolila email a poslala im životopis spolu so zdvorilostnými frázami. Potom som sa opäť preklikla na práce, ale niečo mi hovorilo, že ak mi neodpíšu, budem mať dost' času riešiť to aj potom. Spokojne som všetko povypínala, zaklapla obrazovku a s miernym úsmevom na tvári sa hodila na posteľ.

O dva dni mi prišiel mail, ktorý som otvárala s tlčúcim srdcom dúfajúc, že mi napísali, že ma berú. Reklamy som si na

emaily nevšimala a netrpezlivo som vyklopkávala prstami po stole, pretože môj brat hral nejakú hru cez internet, rodičia skypovali a mne naša internetová rýchlosť nestíhala.

Po nekonečnom otáčaní kurzora myši sa na obrazovke otvorila správa s textom, že vyhovujem podmienkam. Mám nastúpiť najbližší pondelok. Okrem základných vecí, ktoré mám priniesť kvôli zmluve, sa mám zbaliť na dlhšiu dobu. Ubytovanie mám v cene, pretože ide o akýsi uzavretý areál.

Zapísala som si adresu: Malacká cesta v Pezinku. Rýchlo som si to pozrela na mape a zistila som, že to pripomína bohaté štvrte obohnané múrmi, ktoré mávajú v bohatších častiach sveta. Našťastie mi napísali aj to, že sa tam dostanem aj autobusom, iba budem musieť kus prejsť pešo, lebo je to niekde v lese. No na mape to vyzeralo celkom fajn a nevyzeralo to ďaleko.

Zbehla som dolu schodmi do kuchyne. „Mám prácu!“ zakričala som rodičom.

„Super,“ sucho skonštatoval môj otec a ďalej pozeral do počítača, ktorý ležal na kuchynskom stole. S mamou sa nad ním nakláňali a ja som správne vytušila, že si s niečim nevedia rady.

„Čo sa zase pokafralo?“ spýtala som sa a nakúkala im ponad plece.

Otec mykol plecami a bol ticho. „Ale, on sa tu s tým hrá a zrušilo nám to telefonát,“ ozvala sa ustarostene mama.

„Viem, čo robím, len mi to tu zmizlo. Musím to nájsť,“ mrmlal si pre seba otec a myšou bezradne chodil od jedného priečinka k druhému.

„Môžem?“ spýtala som sa a nenápadne som sa priblížila k myške. Otec to však kútikom oka zbadal a rýchlo ju stiahol z môjho dosahu.

„Ako chceš,“ nechápavo som pokrútila hlavou.

„A čo to budeš robiť?“ opýtala sa ma mama, pretože tak ako aj ja, aj ona videla, že to teraz už s otcom nemá zmysel.

„Asistentku vedúceho v obchode,“ stručne som opísala moju novú prácu.

„Dúfam, že to nebude taká asistentka, aká býva vo filmoch,“ ozval sa otec spoza obrazovky.

Prevrátila som očami, pretože mi toto jeho „povzbudzovanie“ pri mame určite nepomôže. Sadla som si na kuchynskú linku. Mama prešla ku chladničke, odkiaľ vybrala pomarančový džús vlastnej výroby. „Dáš si?“

„Hej,“ prisvedčila som a natiahla som sa do skrinky po mojej ľavici po poháre. Po naoko nebezpečnom balanse som ich úspešne položila vedľa seba. „Takže v pondelok odchádzam do lona prírody, aby som mohla pracovať.“ Natiahla som sa za pohárom, pre istotu pravou rukou.

„A čo mám navariť mojej pracujúcej dcére?“ mama si dopriala poriadny dúšok džúsu.

Opatrne som položila pohár vedľa seba. „Nič, budem tam bývať tri mesiace,“ povedala som, ako keby nič.

Otec nechal počítač počítačom a zapozeral sa na mňa. „Ideš robiť niekam asistentku a budeš tam aj bývať? A to ti vôbec nie je podozrivé?“

Mama stála s otvorenými ústami a pre istotu som sa načiahla, aby som jej zobrala pohár z ruky. „Viem, že si už dospelá, ale...“ prehovorila.

Skočila som obom do reči. „No keby niečo, existujú mobily a hneď sa vám ohlásim. A ak sa neozvem do večera, tak ma dajte hľadať políciou.“ Zoskočila som z kuchynskej linky. Nečakala som na žiadne dovoľenie a odkráčala som do izby. Rozhodla som sa, že najlepšie bude navečer vypadnúť von.

„To myslela vážne?“ počula som mamu, ako sa pýta otca.

„Ak áno, s tou políciou to vôbec nebolo vtipné,“ odpovedal jej.

5.

Otvorila som oči. Pohľadom cez zatiahnuté závesy som skonštatovala, že je ešte tma. To znamenalo, že je ešte hlboká noc a ja mám ešte veľa času, kým pôjdem na autobus. Alebo na vlak. Ešte som sa nerozhodla. Ale autobusom to bude oveľa jednoduchšie.

Musela som však zavrieť oči a prinútiť sa nemyslieť.

O niekoľko minút, aspoň sa mi tak zdalo, mi prenikavo, až otravne, zazvonil budík. Popamäti som nahmatala mobil a vypla ho. Prevrátila som sa na brucho. Po niekoľkých pokusoch som úspešne otvorila oči. Ľavú ruku som položila na zem a pomaly som sa za ňou ťahala.

Po nekonečne dlhých sekundách som stála pred kúpeľňou. Hlavou opretá o stenu som klopala na dvere. Netušila som, kto môže byť vo vnútri, ale nenahrávalo mi to do karát.

„Pohni si, nech si ktokoľvek,“ zabručala som.

Zrazu sa dvere otvorili a v nich stál môj brat. „Len aby si sa nepototo.“

„Martin, ja teraz naozaj nemám náladu sa s tebou...“

„To vidím, vyzeráš ako zombie. Nič v zlom,“ zaškeril sa a v uteráku sa vydal k sebe do izby.

Hlavou som jeho chrbtu naznačila, že je trápny, ale nevidel to. To gesto aj tak nebolo príliš viditeľné. Skôr šlo o mdlé kývnutie hlavy.

Doslova som spadla do kúpeľne, pretože môj brat nechal hneď za prahom spadnuté uteráky. Aspoň ma to trochu prebralo.

Dala som si rýchlu sprchu, skontrolovala, či je oholené všetko, čo má byť a s obkrútenou osuškou som bežala do izby, aby som sa stihla pripraviť.

Oblečená na cestovanie, ale zároveň reprezentatívne na prvý dojem u šéfa, som kontrolovala, či mám všetko. Veci som si zbalila do cestovnej tašky, pretože kvôli neznámej časti trasy v lese som sa neodhodlala zobrať kufrík na kolečkách. S pripravenými vecami som sa snažila obuť si topánky. Za mnou už stepovala mama a stále mi húdla nejaké rady.

„Potom nám hneď zavolaj. Ak by si to nenašla, vráť sa domov. Nechod' príliš do lesa. Určite tam žijú diviaky a keby ťa nejaký napadol...“ chrlila zo seba mama.

„Mami, zase nejdem na druhý koniec sveta,“ vybafla som zo seba, ako som konečne nazula aj druhú topánku. „Zavolám ti, budem si dávať pozor a nebudem sa rozprávať s cudzími ľuďmi a ani si od nich nič nevezmem. Dobre? Musím už ísť.“ Objala som mamu a povedala jej, že neodchádzam navždy a prídem, keď budem môcť.

Mama ma tuho objala a nechala ísť. Z domu som vybehla tak, až za mnou ostávala čiara. Ponáhľala som sa k najbližšej zastávke a nasadla som na trolejbus.

Vydýchla som si, až keď som sedela v autobuse smer Pezinok. Čím som bola bližšie, tým sa moje brucho čoraz viac priečilo. Nervozita pochytila aj moje ruky, ktoré sa trochu triasli. Radšej som si zapla svoj mp3 prehrávač, aby som sa upokojila.

Zastávku predtým, než som mala vystupovať, som už nevedela čo od nervozity. Klepkala som nohou i prstami a nevedela som obsedieť.

Konečne autobus zastavil. Vystúpila som. Ostala som stáť na kraji lesa, snažiac sa spomenúť si na mapku, ktorú som si pozerala doma. Vykročila som pozdĺž trasy, kade autobus pokračoval.

Po niekoľkých minútach som natrafila na odbočku do lesa. Nevyzerala síce ako cesta prvej triedy, ale bola z asfaltu, a tak som odbočila. Ruky ma boleli, ako som si ich neustále striedala pri nosení tašky. Po polhodine som konečne zbadala nejakú bránu. Črtala sa v diaľke a v tej unavenej chvíli to bola najkrajšia vec na svete. Dodalo mi to síl. Vykročila som trochu róznejšie.

Tesne pred bránou som zastala a položila tašku, aby som sa mohla upraviť. Uhladila som si šaty, skontrolovala v tmavom obraze mobilu tvár a vlasy. Po úspešnej kontrole som zdvihla tašku a podišla k bráne, ktorá bola otvorená. Brána pokračovala na obe strany murovaným plotom, ktorý sa strácal v lese.

Obzrela som sa na obe strany, aj za seba. Nikde ani nohy. Tak som urobila krok vpred. Od brány sa kľukatila cesta a povedľa nej chodník. Šla som rovno za nosom. Chodník ma viedol stále hlbšie do

tejto podivnej rezervovanej oblasti, ktorá bola väčšia, ako som si pôvodne myslela i ako vyzerala na mape. Prvé budovy, povedľa ktorých som prešla, boli obchody, nejaká banka a všetko, čo sa dá nájsť v malom mestečku. Bolo jedenásť hodín. Po ceste som stretla zopár ľudí, ktorí na mňa pozerali trochu zvláštne, ale asi som nebola dosť zaujímavá, pretože pokračovali ďalej v ceste.

Narazila som na jednu značku, kde boli vyznačené smery niektorých obchodov a firiem. Bola tam aj tá moja. Obchod Fatal sa nachádzal neďaleko miesta, kde som stála. Zapozerala som sa dopredu a videla som cedulku, ktorá visela na budove.

Po ceste som si stihla všimnúť, že domy, kde sa bývalo, boli až za touto zónou vybavenosti občanov. Nikdy by som nepovedala, že v lese existuje takéto tajné mestečko.

Dvere na budove boli otvorené, a tak som vošla dnu. Otvorené priestranstvo, kde boli pracovné stoly a pracovná atmosféra ma prekvapili. Hoci tu bola klíma, prišlo mi trochu zle. Zatočila sa mi hlava a v bruchu som cítila ťažobu. Spomenula som si, že som toho od rána veľa nezjedla. Postávala som vo dverách, až si ma všimla jedna sympatická žena v kostýme. „Želáte si?“

„Ja som prišla za pánom Lotarom,“ odpovedala som jej.

Začudovane zdvihla obočie, ale bez slova ma zaviedla do jeho kancelárie. Zaklopala na dvere a keď sa ozval príjemný mužský hlas, postrčila ma dnu.

Šéfova kancelária bola pekná. S výhľadom na park a skromným nábytkom, ktorý napriek tomu navodil pocit útulnosti. „Dobrý deň,“ začala som. „Dnes by som tu mala začať pracovať.“

Moje meno je Karolína Dulková.“ Podišla som k nemu a podala mu ruku.

Najprv bol zarazený, ale rýchlo sa dal dokopy a potriasol mi ňou. „Teší ma, ale neviem o čom hovoríte.“

V tej chvíli by sa mi krvi nedorezali. Tak nejako sa to hovorí, či nie? Ostala som vyjavene pozerať. „Ako prosím?“

„Síce potrebujeme brigádnika, ale určite sme neprijali vás,“ opäť si sadol a začal sa prehrabovať v papieroch. „Určite nastala nejaká administratívna chyba. Neprijímame len tak hocikoho,“ hovoril ďalej. „Zväčša dávame prednosť našim...ehm...študentom.“

„Aha,“ vypadlo zo mňa a rukou som sa pridržala stoličky, ktorá bola vedľa mňa. Tašku som pustila na zem. Dovtedy som ju držala v rukách, ale akosi mi to nevadilo.

„Je mi ľúto, že ste sa sem previezli. Ako ste sa sem vlastne dostali?“ prestal sa hrabať na stole a pozrel sa na mňa.

Mykla som plecami. „Cez bránu, bola otvorená.“

Iba nemo prikývol. Nastal trápny okamih, pretože ma potreboval odtiaľ dostať a ja som nevedela, ako mám odtiaľ odísť bez toho, aby som stratila aj ten kúsok sebaúcty, ktorý mi ešte zostal.

„Takže tá odpoveď na môj mail bola len chyba v systéme?“ opýtala som sa celkom zbytočne.

Môj ani nie poriadne šéf sa postavil a prešiel nebadane k dverám. „Je mi to trápne, ale asi áno. Takéto niečo sa nám ešte nestalo. Budeme sa snažiť nejako vám to vynahradiť.“

„Netreba,“ počula som sa, ale nerozumela som si. „Asi je chyba aj na mojej strane. Mala som predtým ešte zavolať.“ Schytila som tašku a podišla k dverám, ktoré mi otvoril. „Bolo mi potešením a dúfam, že zabudneme na túto trochu ošemetnú situáciu.“

„Samozrejme. Máte sa ako dostať...“

„Áno, ďakujem,“ kývla som hlavou a vyšla von z budovy.

Ako som tak stála na ulici, neverila som vlastným zmyslom. Dokázala som si udržať úroveň a tie slová, čo zo mňa vychádzali, ani som nevedela, že niečo také viem povedať. Nadýchla som sa, ale bolo mi o niečo horšie. Asi to teplo a mesto v lese mi nerobili dobre.

Pomaly som sa vracala cestou, ktorou som prišla. Čiastočne mi dochádzalo, čo sa stalo a v akom som probléme. *Čo poviem doma? Čo budem robiť cez leto? A ako sa odtiaľto dopekla dostanem?* Voľnou rukou som sa chytila za hlavu a na chvíľu som prižmúrila oči.

A zrazu som cítila niečo tvrdé. Moje nohy sa podlomili a ja som sa naklonila dozadu, ale čiesi ruky ma potiahli dopredu, stále držiac tašku. „Mohla by si tú tašku pustiť, inak padneme obaja.“

Poslúchla som. Taška dopadla tlmene na zem. Vtedy som si spomenula, že tam mám notebook.

„Dokelu! Môj notebook!“ Vymanila som sa zo záchranného zovretia a rýchlo sa zohla na zem. Odzipsovala som si tašku a skontrolovala obsah. Našťastie sa mu nič nestalo. Dostatočne som ho obalila oblečením. „Uf,“ vydýchla som si.

„Som rád, že sa ani jednému nič nestalo,“ ozval sa znovu ten hlas. Zdvihla som hlavu, ale slnko mi bránilo vidieť dotyčného poriadne. „Prepáč, ponáhl'al som sa. Vyšiel som zvnútra a nevšimol som si ťa.“

„Nič sa nestalo,“ postavila som sa. Keď som si ho poriadne obzrela, vyrazilo mi dych. Poznala som ho. Z videnia. Bol to jeden z chalanov, ktorí bývali blízko našej štvrte, princípovo dosť podobnej tomuto zvláštnemu miestu, ibaže nebola obohnaná múrom. Aspoň nie tým materiálnym.

„Si mi povedomá, nepoznáme sa?“ opýtal sa ma.

Zasmiala som sa. „Práve som rozmýšľala nad tým istým. Poznáme. Bývame pomerne blízko seba. Videli sme sa aj v centre.“

„Jasné,“ tľapol si po stehne. „Ale čo tu robíš?“ udivene sa ma spýtal.

Ten zvláštny údiv mi už aj trochu liezol na nervy. „Myslela som, že tu budem mať prácu. Akosi však došlo k administratívnej chybe a som na ceste domov.“

Mlčky prikývol. Ja som si zatiaľ zazipsovala tašku a pomaly som sa zberala na odchod. „Tak ahoj,“ pozdravila som a pokračovala v ceste. Za sebou som počula už len tiché ahoj, ale možno sa mi to aj zdalo, pretože sa mi práve zahmlilo pred očami a musela som zastať. Vybrala som si z tašky vodu. Riadny dúšok mi dodal trochu sily, ale nebola som si istá, či zvládnem odísť na zastávku. Rozhliadla som sa. Cez ulicu som zbadala nejaké občerstvenie. Prižmúrila som oči a opatrne som vykročila. Netušila som, že vynechanie raňajok mi takto dokáže znepríjemniť deň. Opatrne som otvorila dvere a vošla dnu. Pripomínalo mi to také bistro.

Vnútri boli okrúhle stoly so štyrmi stoličkami v secesnom štýle. Napravo pult, za ktorým stál čašník a čítal časopisy. Vnútri nebolo nikoho, a tak som pristúpila k pultu a objednala si minerálku a croissanty, ktoré som videla na druhom konci pultu. Sadla som si k stolu, z ktorého som mohla vidieť cez sklo von na ulicu. Tašku som si zložila k stoličke a zobrala do ruky papier s tunajšou ponukou. O pár minút som mala na stole už len polovicu z croissantu a jeden ma ešte čakal.

Medzitým, ako som pozerala von oknom, vošli dnu ľudia a posadali si ďalej odo mňa. Cítila som sa trochu ako vyhnanec. Prišlo mi však opäť nevoľno. Ten teplý vzduch mi vôbec nerobil dobre.

Vonku na ulici som stále videla Lea, už som si spomenula aj na jeho meno. Stál na opačnom konci a telefonoval. Svet je naozaj malý. Kto by bol čakal, že ho stretnem práve tu?

Dojedla som. Čašník šiel okolo mňa, a tak som mu naznačila, že chcem zaplatiť. Potom som sa aj so svojou taškou pobrala kade ľahšie.

Na ulici som sa nadýchla. Po tom, ako som sa najedla, mi už nebolo tak zle. Rozhodla som sa namieriť si to rovno von cez bránu, aby som na túto udalosť už nikdy viac nepomyslela.

Pred bránou mi zazvonil mobil. „Prosím?“ Nestihla som sa pozrieť, kto mi volá.

„Tu je Daniel Lotar,“ ozval sa hlas a ja som sa chcela prepadnúť pod zem, „ešte ste tu alebo ste už odišli?“

„Som tu, ale na odchode.“

„Tak sa môžete otočiť, pretože brigádnika naozaj potrebujeme a nemáme nikoho iného. Asistentka všetky ostatné žiadosti vymazala. Takže ste nakoniec prišli dobre. Potrebujeme vás.“

Ostala som stáť s telefónom pri uchu. Bola som v skrytej komore? Najprv mi povedia, že je to omyl a potom, že mám zostať?

„Ste ešte tam?“ Prikývla som. „Ponuka platí len v tom prípade, ak máte ešte záujem.“ Znova som prikývla.

„Mala by si odpovedať, cez mobil tvoje kývnutia hlavou nie je vidno,“ ozval sa mi hlas za chrbtom.

„Áno, mám záujem,“ dala som na radu.

„Tak vás čakám,“ pokračoval môj nový šéf. „Zatiaľ dovidenia.“

Mobil som strčila do vrečka. „Nemáš začo,“ znova ten hlas. Otočila som sa k nemu. „Alebo mi poďakuješ niekedy inokedy,“ usmial sa na mňa Leo a smeroval k bráne.

„Počkaj,“ zastavila som ho, „ako...?“

„Prepáč, teraz nemôžem,“ previnilo mykol plecami, „ponáhľam sa.“ Už bol za bránou hodný kus, keď mi ešte zakričal, že by som sa mala ponáhľať aj ja.

Opäť som bola v kancelárii. Tentoraz som sedela a podpisovala zmluvu. Predo mnou ležal kľúč od môjho služobného bytu, ktorý mi patrilo na čas, pokým tu budem pracovať.

Po podpisoch nasledovala prehliadka firmy. Časť s pracovníkmi za počítačmi, časť, kde balia objednané tovary, časť, kde vybavujú objednávky a časť, kde mali oddychovú zónu. Celkom sa mi tá firma zapáčila. Oboznámenie s pár menami a šup na teplý vzduch. Po chodníku smerom za budovu, doľava, doprava a pred nami sa objavili dvojdomy, kde každý dom mal tri byty.

Vybalila som sa a rozhliadla. Pracovať som mala začať až zajtra. Dnes som sa mohla prechádzať po okolí. Avšak po tých pár minútach vonku som mala pocit, že som ako dáka vec vo výklade. Asi tu nie sú zvyknutí na cudzincov. Až keď som sedela v byte a doniesli mi obed, som si uvedomila, že som sa ocitla na mieste s divne uzavretou komunitou.

O tretej poobede som si uvedomila, že som nevolala rodičom, a tak som rýchlo schmatla mobil a zavolala im. Rozpovedala som im cestu a uvítanie, samozrejme časť s administratívnym omylom bola vynechaná. Po polhodinovom telefonáte som si konečne mohla vydýchnuť. Zapla som si televízor. Samozrejme, že som pri ňom zaspala a zobudila sa až o jedenástej večer.

Urobila som si poriadok a nachystala som si oblečenie na nasledujúci deň, ktorý bol zároveň mojím prvým dňom v práci. V sprche som strávila snád' celých dvadsať minút. Potom som znova zaľahla do postele a ponorila sa do ríše snov.

6.

Raňajky som absolvovala v tom istom podniku kde aj včera, v Buchte. Smiešne meno, ktoré som si včera nevšimla, ale dnes som sa na ňom schuti zasmiala.

Potom moje kroky smerovali do práce. Mala som vlastnú kanceláriu, čo moje pocity z vyhnanstva len znásobilo. Mali tu niečo proti mne? Alebo sa mi to len zdalo?

Navyše sa moje telo zbláznilo, pretože mi bolo neustále divne. Ani neviem ten pocit opísať. Na chvíľu to prešlo a potom sa to zase vrátilo.

Sediac za stolom som zhrozene pozerala na kopy papierov, ktoré boli predo mnou. „Tieto papiere treba zatriediť podľa rokov, mesiacov a podľa abecedy. Keď to budete mať hotové, treba ich ponahadzovať do počítača. Heslo a prihlasovacie meno máte napísané na papieriku na obrazovke.“ Zrak mi padol na malý žltý papierik s menom a heslom prilepený na vrchnej časti obrazovky. „Ak pôjde všetko podľa našich plánov, nasledovná práca bude už po mojom boku. Ak nie, tak si budete musieť poradiť s ďalšími papiermi,“ dokončil svoje inštrukcie môj šéf.

Iba som mlčky prikývla.

„Tvárite sa trochu prekvapene,“ povedal. „Nebojte sa, na tieto papiere máte toľko času, koľko potrebujete. Pokojne aj dva týždne.“

Na tvári sa mi mihol úsmev. „Tak sa dám do toho.“

„Keby ste čokoľvek potrebovali, viete, kde ma nájdete. Pokojne sa poprechádzajte po budove, aspoň sa oboznámite s prostredím. Čo sa týka obeda, máte k dispozícii kuchynku, alebo sa môžete najesť niekde v okolí.“

Opäť som mlčky prikývla a už som v oboch rukách držala papiere a rozmýšľala nad tým, kde si spravím akú kôpku.

„Nechám vás,“ vyrušil ma šéfov hlas a kroky smerujúce k dverám, „a nezabudnite, že papiere máte aj v skrinke pri okne.“

Ostala som v miestnosti sama. Podišla som ku skrinke a otvorila ju. Existuje skrinke bez zadnej steny? Pretože táto tak vyzerala. Tieto papierovačky budem robiť naozaj dlho.

Moje prvé dva týždne spočívali v tom, že som pravidelne chodila na raňajky do mojej obľúbenej Buchty. Čašník Miro sa striedal so Soňou a celkom som si s nimi padla do oka.

Moje ďalšie kroky smerovali do práce, kde som po ceste do kancelárie pozdravila kolegyne a kolegov. Niektorých som poznala po mene, ale väčšinu času som bola zalezená za svojím pracovným stolom a papiermi, a tak som sa s ľuďmi veľmi nestretávala.

Na konci tretieho týždňa som ešte stále riešila papiere. V piatok som išla na nákup, aby som si mohla uvariť ľahkú večeru

a pozrieť nejaký film. Práve som dovolala s mamou, ktorá sa chystala s otcom na dva týždne na dovolenku do Talianska a môj brat mal mať dom len pre seba. Ani som sa nepýtala, či mama vie, čo plánuje.

Povedala mi všetky novinky, čo sa deje štyri domy od nás, takisto sa ma opýtala, či ma neobťažujú na pracovisku. V tom momente som jej mala chuť zložiť, ale udržala som sa. Povedala, že ma prídu pozrieť, keď sa vrátia z dovolenky, ale to som nejako zahovorila. To by mi tu ešte chýbalo.

Po ceste do obchodu som ešte volala Ive, ale tá mala vypnutý mobil. Vyrátala som si, aký je týždeň a kedy plánovala odísť na dovolenku, ale nevedela som si spomenúť.

Obchod bol asi päť minút od práce a takých desať od bytu. Do košíka som naložila zeleninu, ovocie, fľašu vína, keby som náhodou mala slabú chvíľku, cestoviny, syry a mäso. Už dlhšie som mala chuť na cestoviny so syrovou omáčkou a jemne opraženým kuracím mäskom. Mňam.

Stála som pri pokladni. Bola som tretia v rade, keď ma niekto odzadu štuchol do chrbta. „Hej!“ osopila som sa na dotyčného.

Zozadu sa na mňa zaškerila Leova tvár. „Tak,“ začal, „ako to ide v práci?“

„Hm,“ zatvárila som sa kyslo, „celkom dobre.“

„Netváriš sa nejako presvedčivo,“ rýpal do mňa.

„Nemám rada, keď ma dakto len tak štuchá,“ odfrkla som a otočila sa dopredu, pretože som už bola na rade s platením. Ani

som ho nepozdravila a snažila sa uniknúť z obchodu, aby som mohla zaliezt' do bytu a variť.

Po ceste ma však dobehol. „Kam sa tak ponáhl'aš? Odkedy si tu, tak som si nevšimol, že by si chodila nejako často von.“

„A ja som si nevšimla, že by...“ nemala som čo povedať, a tak som len pridala do kroku.

Zrýchlil krok aj on. „Nechceš ísť na kávu?“

Zastala som a podozrievavo na neho pozrela. „Nie, nechcem,“ odvetila som po chvíli.

On pokračoval ďalej k môjmu bytu. Asi vedel, kde bývam. Dokelu! „Ale ešte si mi nepod'akovala,“ povedal a otočil sa na stranu, ale ja som tam nebola, keďže som ešte stále stála na tom istom mieste. „Kde si?“ otočil sa na mňa.

„Nepod'akovala?“ opýtala som sa, ale nepohla som sa z miesta.

Chvíľu postával na mieste, ale keď videl, že sa nehýbem, vykročil ku mne. „Za to, že si tu ostala a máš prácu. Bolo by od teba milé, keby si sa aspoň nechala pozvať na kávu.“

Stále som na neho zazerala. „Nemám chuť na kávu.“

Pozrel sa na hodinky, ktoré mal na pravej ruke. „Tak pôjdeme na večeru.“

„Tak to ani náhodou,“ rázne som odmietla. Po chvíli som si však uvedomila, že je to asi pozvanie na rande. „Ja...“

„Vidím, že s tebou nie je reč,“ prerušil ma „Prídem po teba o dve hodiny. Nachystaj sa a nezabudni si doma svoju motáčku osobnosť. Asi by mi pri tebe chýbala.“ Dal mi ruku na plece a jemne ma poklopkal. „Viem, kde bývaš, takže budem presný.“ S tými slovami odišiel.

Stála som na chodníku s mierne pootvorenými ústami, igelitkou v ruke, kabelkou cez plece a vyzváňajúcim mobilom vo vrecku nohavíc.

Rýchlo som sa pozrela na displej. Volala mi Iva, ale naozaj som na ňu teraz nemala náladu. Stíšila som ju a nahlas vzdychla.

V byte som rýchlo vybalila nákup, zastrela závesy na oknách, aby som sa mohla vyzliecť a sadla som si na posteľ. *Veď nikam nemusím ísť. Veď sa dohodol iba on. Ale...ako to bude vyzerat'? Aj tak som tu za úplného lúzra. Pôjdem sa s ním najesť a hotovo.*

Vbehla som do kúpeľne a zistila, že moje vlasy vyzerajú desivo. Plet' som tiež nemala v najlepšej forme. Vliezla som do sprchy a rýchlo si umyla vlasy. Zabalené v uteráku mi chladili chrbát, kým som si obliekala spodné prádlo. Na hodinkách prešla už hodina, odkedy som sa s Leom stretla.

Otvorila som šatník a zistila, že so sebou nemám nijaké neutrálne oblečenie. Šaty som nechcela, sukňu takisto. Zvolila som si bledomodré úzke nohavice a obyčajné tričko s krátkym rukávom a veľkým obrázkom kvetinky. Možno kvetina vyznie detinsky, ale veľmi som túžila po tom, aby to nebolo rande. Na nohy som si vybrala kvietkované balerínky. Všetko som si položila k posteli na malú sedačku a rýchlo si šla vyfénovať vlasy, ktoré som si ešte raz

rozčesala a navoňala do nich parfém. Potom som si uvedomila, že nechcem ísť na rande, ale iba na schôdzku dvoch dospelých ľudí. Čo už, musím zamedziť tomu, aby mi privoňal k vlasom. Vedci tvrdia, že vo vlasoch majú ženy sústredené feromóny, a preto bývajú nižšie, aby si muž mohol do nich privoňať. Ak si to dobre pamätám. Bojová úloha na večer znela: *Nemôže sa dostať nosom k mojim vlasom!*

Iba v spodnej bielizni som si umyla zuby, nahodila jemný make-up a šla sa obliecť. Už oblečená som hľadala peňaženku. Ak som nechcela, aby to bolo rande, mala by som zaplatiť ja. Aj tak tvrdil, že by som mu mala poďakovať. S rozpustenými vlasmi som stála pred zrkadlom. *Vypnúť ich? Dať si náušnice?* Ale to mi už niekto klopal na dvere. Schmatla som malú kabelku, v ktorej som ukrývala vreckovky, peňaženku a mobil.

„Už idem!“ zakričala som, keď otravné klopanie neustávalo. Prudko som otvorila dvere a dostala som jedno ťuknutie do čela.

„Prepáč,“ ospravedlnil sa Leo, ktorý ostal zarazene stáť. „Meškáš päť minút, tak som šiel hore.“

„Dobre,“ šúchala som si čelo a vyšla som na chodbu. Dvere som za sebou potiahla. Zamkla som ich na jedno obrátenie kľúča a nasledovala ho von z domu.